

heder, de går hånd i hånd med handel. Handel og menneskerettigheder hører sammen, de er ikke modsætninger. Vi skal sørge for, at udviklingslandene får adgang til vores markeder; det er jo forudsætningen for, at de selv kan arbejde sig op i langt højere grad, så vores hjælp bliver en hjælp til selvhjælp, der kan sikre en bæredygtig vækst ikke kun hos os selv, men også i vore nabolande, hvad retning de så end ligger i.

Vi skal også være klar over, at det at nedsætte overbefolkningen vil give mindst lige så megen hylen i de lande, som det gør herhjemme, når man tager efterlønnen fra folk, for det er jo pensionsordningen, man tager væk. Og derfor er det velfærden, der er nøglen. Det, at folk ved, de kan få en tryk alderdom, uanset hvor de lever, gør, at der kommer en balance i befolkningsproblemerne. Det er konservativ politik.

Vi skal fortsætte med at give miljøbistand, ingen tvivl om det. Vi var nødsaget til at skære i den i vores finanslovsudspil, men det var med blødende hjerte, og vi håber, at vores økonomi bliver rettet så meget op, at vi kan komme tilbage til det.

Vi cykler derudad, men ikke i en stor klump med 100 pct. ens cykler. Vi skal sørge for, at vi kommer til at leve i en båd, hvor vi alle sammen har det rart, og hvor vi ikke driver båden frem ved at brænde noget af træet på skibet af, men ved at bruge en bæredygtig energi – og det kunne være vindkraften.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Ja, vi er alle i samme båd, hr. Langkilde, men hvem skal ro båden? Ikke Det Konservative Folkeparti i hvert fald. Man vil jo gerne tænke globalt, men hvad så når man skal handle lokalt?

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, da hr. Langkilde holdt sin tale, at det dog må være det nærmeste, man kunne komme på hykleri, fordi tænk nu, når vi skal stemme om grønne skatter, om vandkvalitet, om Vandfonden, om at skrue ned for de fossile brændsler, hvor er De Konservative så henne? Hvor er De Konservative henne, når der skal handles lokalt? Jeg vil ikke håbe, at det breder sig til det globale plan, for så sker der da absolut ingenting.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Der er to elementer i det. Ved at beskutte noget løser man ikke noget. Derved kan man flytte lidt rundt på nogle problemer, og man kan gøre

dem lidt større eller lidt mindre. Det Konservative Folkeparti ønsker at løse problemerne.

I en række situationer har vi stemt for beskatning, f.eks. i forbindelse med blyfri benzin, hvor det var en god måde at bruge en beskatning til at flytte et forbrug fra ét sted til et andet. Men hvis vi er i det internationale marked, kan vi forrykke handelsbalancen, forstået på den måde, at vi får ringere resultater ved at lave en beskatning herhjemme, så man flytter produktioner til områder, hvor produktionen kan foregå mere svinende og dermed mere belastende for naturen.

Derfor er vi ikke pr. automatik for ethvert forslag om en grøn skat. Vi vurderer det i hver enkelt situation. Så vi har ikke noget at skamme os over i den anledning, bestemt ikke. Der er ikke det mindste hykleri i det.

Jørgen Estrup (RV):

Indledningsvis er der måske grund til en vaccination mod overdreven pessimisme. Brundtlandrapporten »Vor Fælles Fremtid« kom for 10 år siden, vi havde FN's Riokonference om miljø og udvikling for 5 år siden, og i år er der status i New York over Rios resultater eller sagt på en anden måde: Status over 10 år med begrebet bæredygtig udvikling som pejlemærke for den globale samvittighed.

I frustrationen over miljø- og fattigdomsproblemer, som vokser trods alle advarsler, er der måske alligevel grund til forsigtig optimisme, for sjældent har en erkendelse og en selvransagelse i den grad bredt sig i den internationale bevidsthed, som tilfældet er med bæredygtig udvikling, og det er trods alt kun 10 år siden, det hele begyndte.

Riokonferencen var konferencen med de flotte visioner, konferencen med masser af velmente ord, med få forpligtelser og med endnu færre kontante løfter. Fra dansk side var skuffelsen til at tage og føle på, samtidig med at man erkendte, at en afgørende landvinding var nået. Det internationale samfund havde erkendt og accepteret, at miljøbeskyttelse og økonomisk udvikling var uløseligt knyttet sammen. Selv USA's modstand mod sammenkædningen var brudt. Det er en erkendelse af, at der nødvendigvis må være et fælles internationalt ansvar for såvel globalt miljø som for bekæmpelse af fattigdom gennem økonomisk udvikling.

Landvindingen drejer sig om dette internationale partnerskab, et partnerskab, som er en forudsætning for at løfte målsætningen om bære-